

Soud se dopustil nesprávného právního posouzení použitím čl. 8 odst. 1 písm. b) při přezkumu, zda mezi kolidujícími ochrannými známkami existuje vzájemná podobnost. Neučinil tak na základě globálního posouzení celkového dojmu, kterým ochranné známky působí na zrak nebo sluch průměrného spotřebitele, ale na základě podrobného rozboru lingvistických a slovesných vlastností slov, ze kterých se skládají dotčené ochranné známky.

Pro určení, zda existuje podobnost, měl Soud vzít v úvahu ochranné známky jako celek ve vztahu ke vzhledovému a zejména sluchovému dojmu, který kolidující ochranné známky vyvolávají u průměrného spotřebitele. Navíc Soud nevzal v úvahu skutečnost, že dotčené výrobky jsou výrobky, pro které účastníci shodně uznávají, že lze očekávat, že dotyčná veřejnost vynakládá při jejich výběru a užívání zvláštní péči. Pokud by Soud zaujal správný přístup, došel by k závěru, že obě ochranné známky zní a vypadají odlišně.

Soud nevymezil dotyčnou veřejnost, a dopustil se tedy nesprávného právního posouzení. Rovněž se dopustil nesprávného právního posouzení, když použil čl. 8 odst. 1 písm. b), jelikož se domníval, že částí dotčené veřejnosti jsou pacienti. V souladu s platným právem měl dojít k závěru, že cílovou veřejností jsou lékařští odborníci.

Při provádění svého posouzení podobnosti jednal Soud mechanicky. Neposoudil podobnosti, které zjistil, ani nepřezkoumal, zda vedou k nebezpečí záměny. Spokojil se s předpokladem, že tomu tak je. Následkem toho tedy popřel rozdíly mezi ochrannými známkami a výrobky a došel k závěru, že nemohou zabránit tomuto nebezpečí. Tento závěr neodůvodnil. Dopustil se tedy nesprávného právního posouzení, jelikož použil čl. 8 odst. 1 písm. b), tak jak byl vyložen Soudním dvorem, nebo jelikož porušil pravidla řízení, zejména článek 81 jednacího řádu, jelikož neuvedl důvody svého rozhodnutí, popřípadě se dopustil obou těchto nesprávných posouzení.

Soud se dopustil nesprávného právního posouzení, když nevzal v úvahu stupeň pozornosti, který průměrný spotřebitel věnuje dotyčným výrobkům, a nepřezkoumal, zda tato pozornost nemůže snížit nebezpečí záměny. Měl vzít v úvahu zvláště vysoký stupeň pozornosti, který průměrný spotřebitel vynakládá, když připravuje a provádí svou volbu mezi dotyčnými výrobky a účinek, který tento zvláště vysoký stupeň pozornosti může mít na nebezpečí záměny. V důsledku toho Soud nesprávně použil čl. 8 odst. 1 písm. b), tak jak byl vyložen Soudním dvorem.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal des affaires de sécurité sociale de Paris dne 22. února 2006 – Philippe Derouin v. Union pour le Recouvrement des Cotisations de Sécurité Sociale et d'Allocations Familiales de Paris – Région parisienne (Urssaf)

(Věc C-103/06)

(2006/C 108/07)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Tribunal des affaires de sécurité sociale de Paris.

Datum podání: 22. února 2006

Účastníci původního řízení

Žalobce: Philippe Derouin.

Žalovaná: Union pour le Recouvrement des Cotisations de Sécurité Sociale et d'Allocations Familiales de Paris – Région parisienne (Urssaf).

Předběžná otázka

Je nutno nařízení č. 1408/71 ze dne 14. června 1971⁽¹⁾ vykládat v tom smyslu, že brání tomu, aby taková úmluva, jako je francouzsko-britská daňová úmluva ze dne 22. května 1968, stanovila, že příjmy dosažené ve Spojeném království zaměstnanými osobami, které mají bydliště ve Francii a jsou v tomto státě pojištěny v rámci systému sociálního zabezpečení, jsou vyloučeny z vyměrovacího základu pro obecný sociální příspěvek (C. S. G.) a příspěvek na úhradu sociálního dluhu (C.R.D.S.), které jsou vybírány ve Francii?

⁽¹⁾ Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství (Úř. věst. L 149, s. 2; Zvl. vyd. 05/01, s. 35)